

TUNA KİREMİTÇİ

Bir
Başkomiser
Perihan Uygur
Polisiyesi

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

—
Polisiye
Gerilim
—

TEHLİKELİ ŞARKILAR

**DOĞAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI**

Mezun Cinayetleri
Perinin Ölümü

**TEHLİKELİ ŞARKILAR
Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi**

Yazan: Tuna Kiremitçi
Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütünü hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2023/ 978-625-6417-83-0
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tehlikeli Şarkılar

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Tuna Kiremitçi

Sevgili dostum Tolga Akyıldız'ın anısına...

*“Ne sen anladın ne ben öğrendim
Önsözler gereksizmiş, geç bildim
Okuduk yine de, gençmişiz işte
Öylesizliğin daha güzelmiş öylece.”*

– Kesmeşeker, “Ne Zaman Gitti Tren”

*“Ölüm çizgisine doğru ata binmişim ve
canım şarkı söylemek istiyordu.”*

– Milan Kundera, *Gülüşün ve Unutuşun Kitabı*

Bir pencere vardı.

Demir parmaklıklı, enine bir pencere. Tavana çok yakın.

Ya çok küçüktü ya da gezegendeki tüm hayatı yutacak kadar büyük. İçeriden bakıldığında evreni dışarıda tutan, muazzam bir kara delik gibiydi. Bazen karanlık, bazen de Çernobil reaktörü patladığında o zamanlar henüz çocuk olan annesinin gördüğünü söylediği ışıklar misali aydınlık.

Dışarıdan bakıldığında basit bir pencereydi işte. Enine, sürgülü bir bodrum kat penceresi. İki beton bina arasındaki yarım metrelik boşluğa bakıyor ve gayet gariban görünüyordu. O aralığa değil insanlar, fareler bile tenezzül etmezdi girmeye. Bedbaht göçmenlerin yaşadığı mahalleden yükselen Arapça, Afganca ya da kara Afrika dillerindeki şarkılar da ulaşmazdı iki binanın arasına.

Haliyle, pencerenin ardındaki bodrum katının en rutubetli duvarına genç bir kızın sekiz gündür zincirlenmiş olduğunu kimse bilemezdi.

Kız bilinci açıkken pencereye bakıp dışarıda gece mi gündüz mü olduğunu anlayabiliyordu. Günlerin geçişini fark ediyordu; akan zamanı. Bu kavrayış korkutmuyordu artık. Hissettiği yalnızca kederdi. Baştaki dehşet yerini bir daha göremeyeceğini artık bildiği ülkesine, dokunamayacağı sevdiklerine ve mühürlenmiş kaderine dair, melül bir acıya bırakmıştı. Duvara zincirlenmiş, on dokuz yaşındaki bedeninin ıssızlığına.

Savaş başlayınca öleceğini düşünmüştü. Yaşadığı Jitomir şehri bombalandığında, evleri başlarına yıkıldığında... Abileri gibi bir silah kapıp cepheye koşmak en doğrusuydu. Mahallede bunu

yapan kızlar vardı. Oysa o korkak davranıp ülkesini terk etmiş, hakkında hem güzel hem de korkunç şeyler duyduğu bu şehre gelmişti. Otogarda kendini Polonyalı olarak tanıtan o ince sesli adamla tanışmıştı. Savaştan kaçanlara yardım ettiğini söylemiş, kızı diğer mültecilerin yanına götürmek vaadiyle arabasına bindirmişti.

Koluna arabaya biner binmez saplanan iğnenin acısını hissedebilmişti sadece. Sonrası karanlıktı.

Gözlerini bu bodrum katında açalı kaç gün olmuştu? Hayat kaç kez yanıp sönmüştü o pencerede? Günlerdir yaşadıkları, bilinciyle arasına kalın bir duvar örmüştü. Duvar bazen alçalıyor ama asla ortadan kalkmıyordu. Zaman anlamını yitiriyordu böylece. Her uyanığında kendini aynı üç kasvetli boyutun arasında, acı içinde buluyordu kız. Kolları ve ayakları, kapıyla pencere arasındaki kısa duvara zincirlenmişti. Altında kendi kanıyla lekelenmiş, beyaz bir şilte vardı.

Üzerinde her gün yeni bir şey denemişti adam. Her gün bir başka kanlı oyun. Bir cerrahın kendinden emin tavrıyla yapmıştı hepsini. Çılgınlıkların duyulmayacağını bilmenin rahatlığıyla.

Jilet kesikleri artık eskisi kadar acı vermiyordu. Bir zamanlar sağ göğsünün olduğu yerde kanlı sargılar vardı. Yaralar kabuk bağlamıştı neredeyse. Ağrıları dayanılmayacak gibi değildi. Saçları kazınırken tahriş olan kafa derisi ise yanmaya devam ediyordu. Adam o kötü kokulu merhemi her uğradığında sürmese, muhtemelen acı çok daha büyük olacaktı.

İşin aslı, adam ona iyi bakıyordu.

Bilinçli olduğu sürenin uzamasına izin vermiyordu. İğneyi kızın toplardamarına saplayıp sonuna kadar boşaltıyordu şırıngayı. Onu doyurmayı da ihmal etmiyordu; görünüşü lapaya benzeyen bulamaçla. Hayatta kalmasına yetecek kadar.

Akik taşı gibi siyah gözleri vardı adamın. Öyle donuktular ki, kız onların etrafında bir insan yüzü tahayyül edemiyordu. Sırtını zincirlerinin bağlı olduğu duvara yaslayıp iğnenin damarına saplanmasını bekliyordu. Hatta unutacak diye korktuğu oluyordu bazen. Uzun süre uyanık kalacak mecali de cesareti de yoktu. Yaşadığı acıları, pencereden sızan kirli ışığı ve tavandaki iki borunun

biteviye vınlamasını unutturan iğne, bir ödöldü adeta. Hak etmek için yaptığıysa benliğinden her gün biraz daha uzaklaşarak adama beklediğı şeyi sunmaktı.

İnsan olmaktan vazgeçmek.

Her şeyin bitmesini isteyeceğı eşiğe gelmemişti henüz. Ama yaklaştığını hissediyordu. Kimse buna dayanamazdı. On dokuz yaşında, sağlıklı bir kız bile olsa. Ailesini, büyüdüğü evi düşündü. Orada çalan şarkıları. Sovyet zamanından kalma toplu konutlardan birindeki dairelerinden nefret ederdi. Oysa şimdi o bile, tutunmak istediğı bir anya dönüşmüştü. Birkaç gün öncesine kadar bir hayatı olduğunun kanıtına.

“Uyku zamanı Anna... Tatlı rüyalar.”

Adamın ince, kadınsı bir sesi vardı. Rusçayı farklı bir tonlamayla konuşuyordu. Vurguları daha kısa, güvensiz bir şiveyle. Kızınsa gücü yoktu düşünmeye. Can çekişen varlığından geriye basit, kararsız güdüler kalmıştı. Toplardamarına giren iğnenin acısını hissetti. Saniyeler içinde kalbinin deli gibi çarpmaya başlayacağını, nefesinin hızlanacağını, tam o kâbus ruhunu yutmak üzereyken karanlığın vantuzlarının zihnine yapışacağını biliyordu.

“Niye?” diye inledi, kendinden geçmeden önce. “Bunu bana niye yapıyorsun?”

Adam gülümsedi. Yavaş öğrenen öğrenciye anlayış gösteren öğretmen gibi. Ceketinin cebinden çıkardığı tüpten diğer avucuna o sarımsı, kekre kokulu kremi sıktı. Sonra telaşsız hareketlerle, kızın saçsız başındaki deriye sürmeye başladı. Tahriş olmuş dokular kremi emiyor, kızın donuklaşan gözleri artık meraksız bakıyordu. Bilinci onu bırakıyordu. Şimdi ne karanlık bir bodrum katında zincirlenmiş olmanın ne kesilmiş göğsünün ne de insanlığının elinden alınmasının önemi vardı.

“Aferin sana...” dedi adam.

Kızın sağ eli on santim kadar havaya kalktı. Hayata tutunmaya çalışır gibi. Adam onun kırılmış tırnaklarına, yara içindeki parmak uçlarına baktı. Hepsi gözlerini bodrumda zincirli halde açtığı ilk gün, pencereye panik içinde tırmanmaya çalışırken olmuştu.

Aptal kız. Hep aptal oluyorlardı zaten.

Derken küçük, kırık tırnaklı el yavaşça alçaldı. Buz mavisi gözbebekleri yukarı kaydı, kirpikler titreşti. Sargılar içindeki göğüs inip kalkmaya başladı. Aşırı hızlanmış nabız sanki odanın duvarlarında yankılanıyordu. Kar maskeli adama en çok zevk veren anlardandı bu: 200 miligram pental sodyumun kızın bedenine yayılırken onu adeta felç etmesini, her defasında büyülenerek izliyordu. Kızın ilk birkaç dakikada kalp krizi geçirmesi ihtimaliyse en heyecanlı kısımdı. Bazen içinden dozu artırmak gelse de başarıyordu kendine hâkim olmayı.

Adamın zihninde düzensizliğe yer yoktu. Öyle yetiştirilmişti.

Kızın nabızı gittikçe yavaşladı, ameliyatlı göğsü eskisi gibi inip kalkmaz oldu. Sakin, huzurlu bir ifade belirdi yüzünde.

Adamın günlerce farklı şeyler denemesi gerekmişti. Ama aradığını ne kızı yaralamanın hazzında ne akan kanın görüntüsünde ne de yankılanan çıgıllıklarda bulabilmişti. Sonra kızın saçlarını kazımış ama aletinde en ufak bir canlanma hissetmemişti. O zaman da öfkelenmeye başlamıştı. Başarısızlığına tanık olan kızıdan nefret ediyordu. Cerrahi bilgisiyle göğüslerden birini aldığında da durum değişmemişti. Artık pental sodyumu günde iki kez kullanmak zorundaydı. Bunu yapmazsa kız çıgılık atmadan duramıyor, sesi kısıldığı zaman da yaralı hayvanlar gibi inleyerek adamın asabını bozuyordu.

Altıncı günün sabahında, dikkatini daha önce önemsemediği bir şey çekmişti. Kızın az önce akan kanından birkaç damla vardı beton zeminde. Ne hikmetse o an karşı koyamadığı ve sanki DNA'sına nesiller önce kazınmış bir güdüyle, kan damlasına sürdüğü parmağını ağzına götürmüştü. İnsan kanı dilinde dolaşırken, beklediği mucizenin birkaç saniye içinde gerçekleştiğini hissetmişti: Artık kaskatıydı aleti.

Çok uzun zamandır ilk defa.

Bunu daha önce nasıl düşünememişti? Önceki kızlarda neden böyle olmamıştı? Belki her şey Anna'yla ilgiliydi. Belki de nihayet şansı yaver gitmişti.

Demek içilip soğurulmayı bekleyen, insan formunda bir gençlik pınarı vardı karşısında.

Keşfinin coşkusu öyle büyüktü ki ağlamak gelmişti içinden. Sokağa fırlayıp bulduğu damarı mahallenin Arap, Afgan, Afrikalı sakinlerine anlatmamak için kendini zor tutmuştu. Onu durduran başına bela açma korkusu değildi sadece. Kıskanç tabiatlıydı. Hazinesine başka kimsenin dokunmasına izin veremezdi, asla.

Hemen açtı kızın koluna ikinci gün taktığı direni ve çekebildiği kadar kanı doldurdu boş bir ilaç şişesine. İlk deneme için yeterliydi. Dozu yavaş yavaş artırırды nasıl olsa. Günün son işi olarak kızını videoya çekmeyi de ihmal etmedi. Dikkatle tarihlendirdiği videolar, projesinin en değerli kısmıydı. İnternetin karanlık tarafında tanesine çuvalla dolar ödeyecek kişilerin olduğunu duymuştu. Hatta takıldığı kumar sitesinde biriyle temas kurmuştu bile.

Bodrum katını terk etmeden dönüp tekrar baktı misafire. Gitmesine şu an izin verse kız insanlığına tekrar dönebilir miydi? Hayır, beraber o sınırı geçmişlerdi. İşini yarım bırakmak artık ikisine de haksızlık olurdu.

Otogarda tanıştıkları sabahı hatırladı. Sekiz gün önceydi. Sinsi bir yağmur yağıyordu. Kız masada önünde bir bardak çayla oturuyor ve ağlayarak biriyle telefonda Ukrayna dilinde konuşuyordu. Çamurlu botlarının dibinde küf yeşili, küçük bir bavulla. Adam ilk bakışta anlamıştı aradığını bulduğunu.

İyi bir iz sürücü anlardı. Hep öyle olmuştu.

Merdiveni çıktı, bodruma açılan kapıyı kapatıp asma kilidi taktı. Artık loş ve kasvetli odasındaydı. Seksenli yıllardan kalma eşyayla dolu, dört metreye yedi metre büyüklüğündeki zaman tüneline. Dışarıdan bakıldığında dikkat çekmeyen, iki katlı müstakil bir evin iç duvarları.

Evim, güzel evim.

Burnunu çekti, kan kokusunun salona kadar ulaşmadığından emin oldu. Dünyanın parasını saydığı havalandırma ve yalıtım sistemleri işe yarıyordu. Perdeleri açıp sokağa baktı. Ölgün, anlamsız bir sonbahar öğleden sonrasıydı. Kapının önünden içinde bangır bangır Türkçe rap çalan, bordo bir Murat 131 geçti, uzaklaştı benzinciye doğru. Bu semtte insanlar birbirlerinin evlerinde

ve arabalarında olanları öğrenmemeye özen gösterirdi. Ancak kendi günahlarına yer vardı hepsinin omuzlarında.

O yüzden burayı seçmişti.

Boş şırıngayı ıslak mendille temizleyip koydu camlı büfenin en üst rafına. Ellerindeki kan ve ilaç kokusu hoşuna gitti. Aynaya yansıyan gri saçlı, gözlüklü, uzun yüzlü ve elleri kocaman adamı görmezden geldi. Hazır penisi iyice sertleşmişken zaman kaybetmek istemiyordu. En sevdiği koltuğa oturdu ve orta sehpadaki küllükte duran, yarılanmış esrarlı sigarayı yaktı. Arka arkaya iki derin nefes çekip söndürdü hemen. İçi içine sığmıyor, beklemek istemiyordu. Önce içi kızın kanıyla dolu ilaç şişesini, sonra da pantolonunun fermuarını açtı.

Birden, kapının çalındığını duydu. Muhabbet kuşu gibi öten zile bir kez basılmıştı.

Kim olabilirdi?

Meraklı bir komşu mu? İstememesine rağmen yine çöp var mı diye sormaya gelen ahmak bakkal چراغی? Şüphelenmiş bir bekçi? Kan kokusunu almış serserilerden biri? Zararsız bir dilenci? Bir ihbar?

Adrenalinin bilincini ele geçirmesine direndi. Kontrol onun lakabıydı. Kötü ihtimalleri uzaklaştırdı zihninden. Evi hazırlarken her önlemi almış, bodrumdan sızacak seslere ve kokulara karşı en pahalı yalıtım çözümlerini düşünmüştü. Girip çıkarken dikkat çekmemeye özen gösteriyordu. Etrafta MOBESE kamerası olmadığından emindi. Kimse bir şeyden kuşkulananmış olamazdı. Hayır.

Zile bir kez daha basıldı. Yine o sinir bozucu, pili azalmış kuş.

Kan şişesini sehpanın altına sakladı. Kalkıp kapıya doğru sessiz adımlarla yürüdü. Elini ceketinin cebine atıp silahın hâlâ orada durduğuna emin oldu. Yavaşça yaklaştırdı bir gözünü deliğe. Gördüğü şeye anlam veremedi. Kapıda orta yaşlı, gözlüklü, siyah kıvrıcık saçlı bir kadın duruyordu. Bir an düşündükten sonra açmaya karar verdi. Boş yere mahallelide merak uyandırmanın âlemi yoktu. Kapıyı araladığında göz göze geldi kadınla.

“Rahatsız ettim komşu...” dedi kadın mahcup bir sesle. “Mahalleye yeni taşındık, buralarda elektrikçi var mı diye soracaktım.”

“Yok...” dedi adam, kapıyı kapatmaya hazırlanırken. Nedense kadının içeriyi görmeye çalıştığı hissine kapılmış ve huzursuz olmuştu.

“Kusura bakmayın bayan, iyi günler.”

“Anladım...” dedi kadın elini kibarca kaldırarak. “Peki muhtarlık ne tarafta biliyor musunuz?”

Adam karşısındakini büyük ablasına benzetmişti. Ablalarının meraklı ve çekilmez olanına. “Bilmiyorum muhtarlığın yerini...” diye yalan söyledi. “Esnafa falan sorun, yardımcı olurlar.”

“Hay Allah...” dedi kadın. “Rahatsızlık verdim. Neyse, hayırlı günler.”

Adam cevap vermeden kapattığı kapıya sırtını yaslayıp bir süre öylece kaldı. Meraklı komşunun esrar kokusunu fark etmemiş olmasını umdu. Gidip tekrar oturdu koltuğa, huzursuzluğun geçmesini bekledi. Ama dağılmıştı dikkati. Penis sertliğini kaybetmiş, o her zamanki meyus haline dönmüştü. İçi öfkeyle yanmaya başladı. Belki de şimdi şişedeki kan da işe yaramayacak, bodruma inip kızın üstünde yine çalışması gerekecekti.

Kapı tekrar çaldı. Yine o bitik kuş sesi. Aynı utangaç dokunuş.

Fırladı koltuktan, sessiz olmaya falan çalışmadan kapıya gitti. Siktir olup gitmesini söyleyecekti beyinsiz kariya. Sikik sorularını kocasına sormasını. Tam kapıyı açacakken, öfkeyle kalkanın zararlı oturacağını söyleyen atasözünü her nasılsa hatırlayıp yavaşladı. Gözlerini kapayıp birkaç derin nefes aldı.

Sonra yavaşça uzandı kapının kulpuna.

Kapıyı aralar aralamaz kendisine neyin çarptığını anlamadı bile.

Sanki bir havan topu kapıyı havaya uçurmuş, darbenin etkisiyle adam salonun ortasına savrulmuştu. Sırtüstü düştüğü yerde birkaç saniye aldı kendine gelmesi. O zaman da önce kırılmış burnundan ağzına akan kanı, sonra da kapıdaki gölgeyi fark etti. Günışığı arkasından geldiği için yüzü seçilemeyen, uzun boylu biriydi. Uzun, rasta şeklinde saçları ve o cüssesine rağmen gayet dengeli bir duruşu vardı.

“Kıpırdama, polis!” diye bağırdı gölge. Adam böylece onun bir kadın olduğunu anladı.

Bu da ona cesaret verdi.

Elini attığı ceketinin sağ cebi boştu. Tabanca o düşerken birkaç metre öteye savrulmuştu. Dönüp silaha uzanmaya çalıştı ama yüzüne yediği tekmeyle tekrar boğuldu acıya. Burnunun bir kez daha kırıldığını hissetti. Ağır bir karaltının çöktüğünü fark etti göğsüne. Çocukluk karabasanlarındaki gibi...

Kadınlara duyduğu ve hayatı boyunca en büyük yardımcısı, tanrısı, yakıtı olan nefret artık işe yaramıyordu. Âdemelmasına inen üçüncü darbe nefesini kesince anladı ölmek üzere olduğunu.

Demek böyle olacaktı. Hiç ummadığı bir şekilde.

“Tamam Ayla, dur...”

Ses, üzerindeki karabasanın arkasından, kapının yakınından gelmişti. Karaltı üzerinden çekilince, konuşanın kapısını çalan komşu olduğunu gördü. Şimdi kadının elinde silah vardı ve namlu kendisine çevriliydi.

Namluya kurşun sürerek yaklaştı kadın. Eğilip yaklaştırdı yüzünü adamınkine.

“Kız nerede?” dedi gözlerinden alev saçarak. “Anna Burkunova nerede?”

“Cevap verecek misiniz Perihan Hanım?”

Kadife gibiydi kadının sesi. Çocukların okşamak istediği perdeler gibi. Mor, lacivert ya da turuncu olurdu renkleri. Dokunduğunuzda asıl onlar teninizi okşardı sanki. O mahcup temas bitmesin isterdiniz.

Kadının sesi insanı ilk aklına geleni söylemeye çağırıyordu. Perihan böyle sorulara alışkın değildi. Otururken kollarını kavuşturmuş olduğunu fark etti. Bunun vücut dilinde ne anlama geldiğini, sorgu odalarında geçirdiği yüzlerce saatten biliyordu. Hemen çözdü kollarını. Ellerini kucağında birleştirdi, kadının gözlerine baktı; saklamak isteyeceği hiçbir şey yokmuş gibi.

Saklamak isteyeceği hiçbir şey yoktu sahiden.

Yine de aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Konuşmak istemeyen şüphelilerin hareketlerini ezberlemişti. Dilini tutsa bile vücut diline hâkim olmayı becerebilen çok az suçlu görmüştü. Kendilerini er ya da geç bir hareket, mimik ya da asabi jestle ele verirlerdi. Sonrasında tek yapılması gereken, baskıyı yavaş yavaş artırmaktı. Sabırlı olmak. Konuşmak dışında bir çaresi olmadığını şüpheliye hissettirmek.

“Demek böyle bir hismiş...” diye geçirdi içinden.

Bakışlarını odada tekrar dolaştırdı.

Karşısındaki duvarda, eşit büyüklükte üç tablo asılıydı. Aynı ressamın elinden çıkmış, naif at desenleri. Suluboya renkler. Siyah, sarı ve beyaz... Ahşap çalışma masası duvarın önünde duruyor ve odanın dörtte birini kaplıyordu. Üzerinde MacBook Air bilgisayarla küçük, nadide bir kum saati dışında bir şey yoktu. Geniş pencerenin önündeki fıstık yeşili berjer koltuklarda, kadınla karşılıklı oturmuşlardı. Mayıs sabahının ışığı odayı şefkatle aydınlatıyordu.

“Ya da şöyle sorayım... Yalnızlıktan korktuğunuz oluyor mu?”

Soru değişmişti ama kadının ses tonu ve yüz ifadesi aynıydı. Perihan bunu takdir etti. O da böyle yapmayı severdi. Şüpheli hangi sorunun önemli olduğunu anlayıp gardını almasın diye.

Kadının kahverengi gözlerine bakıp ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı ama başaramadı. Bir uzman vardı karşısında. Sıkı bir profesyonel. Ay parçası gibi bir yüz, geniş bir alın, narin ama kararlı bakışlar, uzun, kahverengi ve bukleli saçlar. Beş altı kilo verse kadının dizi oyuncularına benzeyeceğini düşünmeden edemedi.

“Yalnızlıktan neyi kastettiğinizi anlayamadım...” dedi sonunda, sırf bozulsun diye sessizlik.

Kadın tekrar gülümsedi. “Stresli bir mesleğiniz var. Anladığıma göre evdeki sorumluluklarınız da ağır. Bunları paylaşabildiğiniz birisi var mı sizce? Mesela eşiniz?”

“Bülent çok çalışıyor. Birkaç yıl önce ticarete atılmak istedi, başaramadı. Ailece zor günler geçirdik. Sonra bir otelde resepsiyon görevlisi olarak iş buldu. Sıfırdan başladı. Şimdi kat müdürlüğü yapıyor. Bana yardım da ediyor elinden geldiğince. İyidir yani...”

“Kızınızın özel durumu ortaya çıktığında nasıl karşılamıştı?”

Nasıl mı karşılamıştı? Çoğu erkeğin yapacağını yapıp paniğe kapılmıştı tabii ki. İlk depresyonunu o zaman geçirmişti. Asperger Sendromu nedir, tedavisi var mıdır öğrenmeye çalışırken bir taraftan da kocasının ruhsal çalkantılarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı.

“Hatırlamıyor musunuz?” diye sordu kadın.

Perihan da şüpheliye aynı şeyi sorardı.

“Başta biraz zorlandı tabii ama çok geçmeden durumu kabulendi. O günden beri de hayal kırıklığına uğratmadı beni. Hayatını kızımızın etrafında kurdu.”

“Çalışma şartları zor mu?”

“Benim mi?”

“Hayır, eşinizin.”

Bülent’in oteldeki mesaisi hakkında pek fikri olmadığını fark etti. Son zamanlarda uzaklaşmışlar mıydı ne? Haliyle, günler süren Anna Burkunova operasyonundan ve sonunda Ukraynalı kızı

ne halde bulduklarından Bülent'e bahsetmemiştir. Şu an bu odada, kadife sesli kadının karşısında oturmasının nedeni de buydu.

Konu nasıl gelecekti oraya?

Kırk yıllık sorgu deneyimine rağmen Perihan kestiremiyordu. Tırıs giden sohbetin dizginleri elinde değildi. Pişmanlık yasasından yararlanmak isteyen şüpheliler gibi kadına yaranmak istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Gözleri duvardaki saate takıldı. Zamanı Roma rakamlarıyla gösteren, sofistike bir şeydi. Saat altıyı on yedi geçe durmuştu.

Neden?

Kadın izin veriyordu sessizliğin uzamasına. Suskunluğu her şeyi dantellerle örtüyordu. Gözleri, Perihan'ın bilinçaltında kaynaşan düşüncelerin en öfkeli olanının kapıyı çarparak dışarı fırlamasını bekliyordu. Polis kitabında buna "kırılma anı" denirdi. Ondan sonra her şey kolaylaşır, gerisi çorap söküğü gibi gelirdi.

"Galiba aynı işi yapıyoruz" dedi Perihan, sehpadaki su bardağını eline alarak.

"Aynı derken?"

"Bizler şüphelinin sakladığı bilgilere ulaşmaya çalışırız. Siz de şimdi benim zihnimde saklanan şeye ulaşmaya çalışıyorsunuz. Kriminoloji gibi."

Kadın kıkırdadı bunu duyunca. Yaptığı ilk samimi hareketti. Yüzü profesyonel uzmandan çok otuzlu yaşlarının başlarındaki sevimli birine dönüşmüştü. O da diğer su bardağını aldı, yarılardı tek yudumda. Bardağı tutmaya devam etti. Uzun, simli ve güzeldi tırnakları.

"Perihan Hanım, siz beraber çalıştığım ilk emniyet mensubu değilsiniz."

"Eh, sonuncu da olmam herhalde."

Kadın kucağındaki dosyayı açıp baktı. "İki hafta önceki son görevinizde ağır bir tabloyla karşılaşmışsınız. Çok ağır. Sonrasında uykunuzda ve sosyal ilişkilerinizde düzensizlikler başlamış. Travma sonrası stres bozukluğu. Sizin meslekte sık karşılaşılan bir şey. Ayrıca tedavisi imkânsız değil. Ama yardımcı olmanız lazım."

"Gayret ediyorum..."

“Öncelikle, bu bir sorgu değil Perihan Hanım. Burada işler sizin oradaki gibi yürümüyor. İkimiz de aynı taraftayız. Aynı suçluyu yakalamaya çalışıyoruz. Ruhunuza saklanmış bir şüpheliyi.”

“Ekibiz yani, öyle mi?”

“Aynen. Beni lütfen sorgucu gibi değil, yardımcınız gibi görün.”

Perihan’ın gözlerinin önüne, ekipteki yardımcısı Ayla geldi. Bir doksan boyunda, doksanlı yıllardaymış gibi siyah *Pearl Jam* tişörtüyle gezen kadın. Karşısındakinin yerine bir an Ayla’yı koymaya çalıştı, başaramadı. Ekibin çaylağı Hasret ise patavatsız ve neşeli bir tipti. İnternetin karanlık tarafında iz sürmeyi severdi. Anna Burkunova’nın kapatıldığı zindanı, onun karanlık ağıdaki takibi sayesinde öğrenmişlerdi. Siber suçlar bürosunun Hasret’i keşfedip ellerinden alması an meselesiydi.

Yardımcılarıyla gurur duyuyordu; ama onu uykusundan eden, geçen hafta merkezin kafeteryasında çıldırıp su bardağını narkotik başkomiserine fırlatmasına yol açan şeyi konuşabileceği kişi onlar değildi. O yüzden buraya gelmişti. Emniyet Müdürü Hilmi Kuzu’nun emriyle.

“Artık yeter!” demişti Hilmi, iri gözbebekleriyle dimdik bakıp. “İyi değilsin Perihan. Milletın kafasına uluorta bardak fırlatmak da ne demek? Destek alman şart. Sana bir ay kafa izni veriyorum. Dosyaları kızlara devredip evine git. Sonra da verdiğim numarayı arayıp randevu al.”

Psikiyatrist Dilan Karaca’nın muayenehanesi, Levent’teki bir binanın ikinci katındaydı. Başını pencereye çevirdiğinde alt kattaki bahçeyi gördü. Yaşlı bir kadın çamaşır asıyordu. Her zaman bahçe katında oturmayı hayal ederdi. Ağacın dalına Ceylan için salıncak kurmayı, çiçeklere dadanacak yavru kedilerle uğraşmayı. Ülke ekonomisi çöktüğünden beri bu hayal de ulaşılmaz hale gelmişti.

“Bir de kayıncımdan var...” dedi.

Kadının yüzüne profesyonel ifade geri dönmüştü. “Ve?”

“O da Fatih’te oturuyor. Haftanın birkaç günü gelip bizde kalır. Eşini yıllar önce kaybetti. Hem Bülent’e hem de Ceylan’a çok düşkün. Onlarla ilgilenererek kendine bir yaşam amacı buluyor. Dayanıklı bir kadın. Kolay pes edecek tiplerden değil.”

Bir sahil kasabasında düzenlenen müzik festivalinin başlamasına günler kala, organizasyonun başındaki iki kişi vahşice ldrlr. Gözler, festivali yasaklatmak için uğraşan tarikata çevrilir. Olay medyaya yansyınca toplumsal bir gerilime neden olur. Başkomiser Perihan Uygur, son görevinde yaşadığı psikolojik travmadan dolayı izinde olmasına rağmen Cinayet Büro'ya döner ve soruşturmayı üstlenir. Cinayetler birbirini izledikçe işinin düşündüğünden de zor olduğunu anlayacaktır.

Tuna Kiremitçi'den polisiyeyle müziği buluşturana, nefes nefese bir roman. Polisiye okurlarnn sevgilisi Başkomiser Perihan Uygur bir kez daha bizlerle.

Fotoğraf: Tayfun etinkaya

Tuna Kiremitçi 1973'te Eskişehir'de doğdu. İlk edebiyat ürünleri 1991'de *Varlık*'ta yayımlandı. İnsan ilişkileri üzerine, bazıları sinema ve tiyatroya uyarlanan, Fransızcadan Çinceye, Arapçadan İtalyancaya 17 dilde yayımlanan romanlar yazdı. Başkomiser Perihan Uygur polisiyeleri *Mezun Cinayetleri* 2021'de, *Perinin lm* 2022'de yayımlandı. Ulusal gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. Aynı zamanda müzik çalışmalarıyla da tanman Kiremitçi'nin besteleri kendisi dışında farklı sanatçılar tarafından da seslendirilmiştir.

